

BROŽ & PARTNER
advokáti

JUDr. Jiří Brož, CSc.
Dykova 17, 101 00 Praha 10 - Vinohrady
zapsán v seznamu advokátů ČAK pod č. 1882

Tel.: +420-222 511 555
Tel./Fax: +420-224 255 538
E-mail: info@ak-broz.cz, www.ak-broz.cz

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
660 83 Brno 2

ÚSTAVNÍ SOUD ČR	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	25 -02- 2011 3
5 x + 1 x krát Přílohy:	no.
Čj.: viz číselný kód Vyřizuje:	

V Praze dne 24. 2. 2011

Stěžovatel: Správa služeb hlavního města Prahy, příspěvková organizace
se sídlem Kunderatka 19, 180 00 Praha 8 - Libeň
IČ: 70889660

zast.: JUDr. Jiřím Brožem, CSc. - advokátem zapsaným v seznamu ČAK pod
č. 1882, se sídlem Dykova 17, 101 00 Praha 10

Účastníci řízení: Nejvyšší soud České republiky

Vedlejší účastník: Okresní soud v České Lípě
Krajský soud v Ústí nad Labem

Nepředchází

Věc: Ústavní stížnost

stěžovatel podává ústavní stížnost podle čl. 87 odst. 1 písm. d) zákona č. 1/1993 Sb.,
Ústava České republiky a podle ust. § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o
Ústavním soudu proti rozsudku Nejvyššího soudu České republiky č. j. 21 Cdo
4546/2009-152 ze dne 9.12.2010

Doporučené
5 x

Přílohy: Kopie rozsudku Nejvyššího soudu České republiky č. j. 21 Cdo 4546/2009-152 ze dne 9. 12. 2010
Kopie rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 35 Co 441/2008-129 ze dne 12. 5. 2009
Plná moc ze dne 22. 2. 2011

IČ: 66211671
DIČ: CZ521124360

Bank.spoj.: Komerční banka a.s.
č.ú.: 3013040-021/0100

Kooperční kanceláře: Düsseldorf, München,
Zürich, Paris, London, Madrid, Athens, Naples Pl

provedené ke dni : 25 -02- 2011

Zpracovala :

I.

Dne 10. 1. 2011 byl stěžovateli doručen rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č. j. 21 Cdo 4546/2009-152 ze dne 9. 12. 2010, kterým bylo zamítnuto dovolání stěžovatele, jímž se domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec ze dne 12. 5. 2009, č. j. 35 Co 441/2008-129, jako soudu odvolacího.

Stěžovatel touto ústavní stížností ve smyslu ust. § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu žádá zrušení rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9. 12. 2010, č. j. 21 Cdo 4546/2009-152, z důvodu, že jím byla porušena základní práva stěžovatele ve smyslu čl. 2 odst. 2, čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 3 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V zákonné lhůtě 60 dnů podává stěžovatel tuto ústavní stížnost.

II.

Stěžovatel se podanou žalobou ze dne 25. 1. 2007 domáhal zaplacení částky ve výši 132.250,- Kč s příslušenstvím proti [REDAKCE] (dále jen „žalovaná“), a to na základě ust. § 19 odst. 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kdy Technická správa komunikací hlavního města Prahy, příspěvková organizace (dále jen „TSK“) rozhodla dne 11. 4. 2005 o odstranění silničního vozidla značky Škoda 120, RZ: [REDAKCE], které je ve vlastnictví žalované, z ulice Ovčí hájek, Praha 13. Vozidlo bylo odstraněno na střežené parkoviště Jinonice, ul. Radlická, Praha 5, provozované stěžovatelem v rámci činnosti vykonávaných na základě Zřizovací listiny ze dne 26. 8. 2003, v platném znění. Úřad městské části Praha 13 – odbor dopravy rozhodl dne 16. 3. 2005 o rozmístění přenosného dopravního značení prostřednictvím TSK za účelem komplexní údržby komunikací. K té došlo v lokalitě Ovčí hájek, Praha 13 dne 11. 4. 2005. Přenosná dopravní značení, kterými byl oznámen zákaz stání a provozovatelé silničních vozidel byli vyzváni k jejich odstranění, byly na místní komunikaci rozmístěny dle zákona 7 dnů před plánovaným počátkem čištění. Cenu za parkované na střeženém parkovišti provozované stěžovatelem stanoví nařízení hlavního města Prahy č. 13/2001 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách za nucené odtahy osobních automobilů, nucené odtahy osobních automobilů po dopravní nehodě a za služby parkovišť určených ke střežení takto odtahovaných osobních automobilů, které stanoví cenu za odtah vozidla ve výši 1.300,- Kč, parkovné za první den ve výši 150,- Kč a parkovné za každý další den až do vyzvednutí vozidla ve výši 200,- Kč. Ke dni podání žaloby činila dlužná částka spočívající v nákladech na odstranění ve výši 1.300,- Kč, 150,- Kč za první den a 200,- Kč za dobu od 12. 4. 2005 do 25. 1. 2007, celkem za 654 dní, částku ve výši 132.250,- Kč.

Okresní soud v České Lípě, jako věcně a místně příslušný soud v I. stupni, stěžovatelem podanou žalobu projednal a dne 27. 3. 2008 vydal rozsudek č. j. 7 C 91/2007-78, kterým žalobě zcela vyhověl.

Proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě podala žalovaná včas odvolání, kterým namítala, že nebylo prokázáno, že předmětné dopravní značení, kterým provozovatelé silničních vozidel byli vyzváni k odstranění svých silničních vozidel z místní komunikace Ovčí hájek, Praha 13, z důvodu komplexní údržby komunikace, se na této ulici vůbec nacházelo.

Krajský soud v Ústí nad Labem tak na základě včasné podané odvolání přezkoumal napadený rozsudek včetně jemu předcházejícího řízení a všechny odvolací námitky žalované, které, kromě námítky o nedůvodně účtovaném parkovném žalobcem (stěžovatelem) za období po 11. 5. 2005, shledal nedůvodnými. Krajský soud v Ústí nad Labem tak ve svém rozsudku dospěl k závěru, že *byly naplněny všechny podmínky uvedené v § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, opravňující žalobce k odtažení vozidla žalované SPZ [redacted] na odstavné parkoviště v Jinonicích, provozované žalobcem, a to z důvodu potřeby čištění místní pozemní komunikace na Ovčím hájku, Praha 13. Tím, že žalovaná nezajistila odstranění vozidla z uvedené komunikace, ač žalobce v souladu s § 19 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích rozmístil řádně v dané lokalitě přenosné dopravní značky o dočasném zákazu stání, porušila § 415 občanského zákoníku, tedy prevenční povinnost předcházet škodám. Proto nelze k tíži vlastníka pozemní komunikace (zde žalobce pověřeného oprávněnými vlastníka pozemní komunikace dle § 19 odst. 3 a 6 zákona o pozemních komunikacích) přičítat náklady za odtah vozidla a za parkování na odstavném parkovišti. Žalobce tudíž tyto náklady správně uplatnil proti žalované podle § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 25 Cdo 813/2007 ze dne 24. 9. 2008)*..

Krajský soud v Ústí nad Labem tak dal výslovně žalobci za pravdu, že mu nelze přičítat náklady za odstranění a za parkování vozidla na střeženém parkovišti v případě údržby komunikace, což je „veřejným zájmem“ opravňujícím k rozhodnutí o dočasném zákazu stání. Dle rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem tak žalobce (stěžovatel) řádně a dle zákona o pozemních komunikacích odstranil vozidlo žalované a rovněž řádně a v souladu s tímto zákonem umístil takto odstraněné vozidlo na střežené parkoviště žalobce (stěžovatele). Důvodem pro změnu rozhodnutí Okresního soudu v České Lípě však byla skutečnost, že žalobce (stěžovatel) měl zvážit uplatnění zadržovacího práva vozidla, když dne 11. 5. 2005 dala žalovaná najevo, že by si vozidlo chtěla ze střeženého parkoviště odvézt, avšak nechtěla zaplatit pohledávku žalobce (stěžovatele). Krajský soud v Ústí nad Labem tak uzavřel, že požadavek žalobce (stěžovatele) na zaplacení parkovného i za období od 12. 5. 2005 (kdy došlo k uplatnění zadržovacího práva žalobce) do 25. 1. 2007 považuje za výkon práva v rozporu s dobrými mravy podle ust. § 3 odst. 1 občanského zákoníku. Z tohoto důvodu Krajský soud v Ústí nad Labem, jako soud odvolací, považoval za důvodný požadavek žalobce (stěžovatele) jen na zaplacení ceny odtahu ve výši 1.300,- Kč a ceny parkovného za období od 11. 4. do 11. 5. 2005 ve výši 6.150,- Kč.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce (stěžovatel) řádně dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky. Přípustnost dovolání dovozoval z ust. § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a bylo podáno z důvodu uvedeného v ust. § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., podle kterého rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce (stěžovatel) tak ve svém dovolání nesouhlasil s rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem, když konstatoval, že uplatnění zadržovacího práva k silničnímu vozidlu žalované bylo uplatněno řádně a nemohlo se tak v žádném případě jednat o výkon práva v rozporu s dobrými mravy dle ust. § 3 odst. 1 občanského zákoníku tak, jak konstatoval Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozhodnutí. Svůj právní názor následně opřel i o rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 6. 3. 2002, sp. zn. 21 Cdo 624/2001. Žalobce (stěžovatel) se tak domáhal zrušení rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem zejména z důvodu, že žalobce (stěžovatel) v souladu se zákonem uplatnil vůči žalované zadržovací právo a požadavek žalobce po 12. 5. 2005 (tj. poté, co žalovaná chtěla své silniční vozidlo ze střeženého parkoviště žalobce vyzvednout) na zaplacení parkovného

v rámci výkonu zadržovacího práva žalobcem nemohl být v rozporu s dobrými mravy, jak konstatoval Krajský soud v Ústí nad Labem.

Nejvyšší soud České republiky se tak dovoláním podaným žalobcem (stěžovatelem) zabýval a dovolání zamítl. Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí vyjádřil právní názor, že *„je-li vlastníkem místní komunikace nebo průjezdního úseku silnice v souladu s ustanovením § 19 odst. 5 a 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, odstraněno vozidlo na náklady jeho provozovatele, je vlastník místní komunikace nebo průjezdního úseku silnice (nepřevzal-li poté vozidlo jeho provozovatel) po odpadnutí důvodu veřejného zájmu, pro který byla místní komunikace nebo průjezdní úsek silnice označena dočasně dopravní značkou zákazu státní silničních vozidel, povinen vrátit odtážené vozidlo zpět na místo, odkud bylo odtáženo“*. Nejvyšší soud České republiky tak ve svém rozhodnutí v předmětném sporu konstatoval, že odstranění vozidla žalované v režimu ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích mělo trvat pouze dne 11. 4. 2005, kdy docházelo ke komplexní údržbě komunikací z důvodu veřejného zájmu, a ihned po odpadnutí důvodu zákazu stání na předmětné komunikaci mělo být vozidlo žalované vráceno zpět na místo, odkud došlo k odstranění silničního vozidla žalované. Nejvyšší soud České republiky pak následně dospěl k závěru, že došlo ke svévolnému jednání žalobce (stěžovatele), kterým tak zasáhl do vlastnických práv žalované a zbytečně vytvářel náklady spojené s parkováním vozidla na střeženém parkovišti.

Předmětem řízení a posouzení právní otázky Nejvyšším soudem České republiky v souladu s podaným dovoláním mělo být posouzení, zda vzniklo stěžovateli zadržovací právo k odstraněnému vozidlu žalované a zda stěžovatelem vymáhané náklady za toto odstranění a následné parkovné nejsou v rozporu s dobrými mravy tak, jak právně posoudil Krajský soud v Ústí nad Labem. Nejvyšší soud České republiky se ve svém napadeném rozhodnutí rozporem s dobrými mravy dle ust. § 3 odst. 1 občanského zákoníku vůbec nezabýval, ale řešil pouze skutečnost, zda stěžovateli (žalobci) vzniklo zadržovací právo dle občanského zákoníku, ve znění do 30. 9. 2005. Nejvyšší soud České republiky v projednávané věci nejdříve posoudil, zda žalobce (stěžovatel) měl za žalovanou splatnou pohledávku a v této věci uzavřel, že zadržovací právo nemohlo vůbec vzniknout, neboť v době (11. 5. 2005), kdy se žalovaná pro svoje vozidlo na střežené parkoviště dostavila, toto vozidlo se na střeženém parkovišti nemělo již nacházet, neboť mělo být ihned po opadnutí veřejného zájmu vráceno na své původní místo, tj. místo odkud stěžovatel předmětné silniční vozidlo odstranil. Nejvyšší soud České republiky se ve svých právních úvahách a ve svém právním závěru věnoval následujícímu: *„Při postupu podle ustanovení § 19 odst. 5 a 6 zákona o komunikacích jde o to, aby bylo odstraněno vozidlo (případně i vrak), které zabraňuje realizaci „veřejného zájmu“, pro který je na místě, kde vozidlo (nebo vrak) stojí, zakázáno stání silničních vozidel. Toto opatření (označení místní komunikace dopravní značkou zakazující stání silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu), o kterém rozhoduje silniční správní úřad, je charakterizováno dočasností, jež vyplývá z onoho „veřejného zájmu“, který byl důvodem pro takové rozhodnutí silničního správního úřadu. Má-li být „veřejný zájem“ naplněn, musí mít vlastník komunikace, který má „veřejný zájem“ realizovat, také možnost, aby učinil opatření proti tomu, kdo dočasný zákaz stání silničních vozidel nerespektuje a tím zabraňuje naplnění „veřejného zájmu.“; tímto nárokem je – jak vyplývá z ustanovení § 19 odst. 6 zákona o komunikacích – právě možnost odstranit silniční vozidlo na náklady jeho vlastníka (nebo na náklady toho, na jehož žádost bylo silničním správním úřadem vydáno rozhodnutí o označení místní komunikace dopravní značkou zakazující stání silničních vozidel). Cílem takového opatření (odstranění vozidla nebo vraku) je tedy umožnit realizaci „veřejného zájmu“, pro který silniční správní úřad rozhodnutí o označení místní*

komunikace dopravní značkou zakazující stání silničních vozidel vydal; jiný důvod vlastníka komunikace k odstranění vozidla v této souvislosti neopravňuje. Jak dále vyplývá z ustanovení § 19 odst. 5 zákona o komunikacích, rozhodnutí silničního správního úřadu o označení místní komunikace dopravní značkou zakazující stání silničních vozidel může být pouze „dočasné“ (srov. slova ... dočasně zakázáno stání ... v ustanovení § 19 odst. 5 zákona o komunikacích). Znamená to, že oprávnění vlastníka komunikace k odstranění vozidla se může vztahovat jen na ten časový úsek, který je charakterizován „veřejným zájmem“ a „dočasností“, jak vyplývají z příslušného rozhodnutí silničního správního úřadu; dříve ani později není vlastník komunikace oprávněn vozidlo odstranit. Zároveň z toho vyplývá, že není-li takový důvod dán, nemůže vlastník komunikace uplatňovat nejen oprávnění vozidlo odstranit, ale po naplnění „veřejného zájmu“ a jeho „dočasnosti“ je povinen takové vozidlo (případně vrak) vrátit na místo, odkud muselo být z důvodu „veřejného zájmu“ a jeho „dočasnosti“ odstraněno. Vyplývá to nejen z toho, že po realizaci „veřejného zájmu“ již není žádný důvod, aby vozidlo bylo nadále odstraněno („dočasnost“ již pominula), ale zejména z toho, že realizace oprávnění podle ustanovení § 19 odst. 5 zákona o komunikacích je zásahem veřejného práva do soukromého vlastnictví, jenž může být jen výjimečný a na základě zákona (srov. čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky)“.

Stěžovatel tak zejména polemizuje s uvedeným právním názorem Nejvyššího soudu České republiky, který, jak je shora uvedeno, posoudil dva právní instituty dle zákona o pozemních komunikacích, a to „veřejný zájem“ a „dočasnost“ zákazu stání označené přenosným dopravním značením dle ust. § 19 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích. Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že „dočasnost“ zákazu stání v důsledku „veřejného zájmu“ odpovídá a explicitně rovněž i přikazuje „dočasnost“ odstranění vozidla, jehož provozovatel neuposlechl příkaz daný mu přenosným dopravním značením z důvodu „veřejného zájmu“. Nejvyšší soud České republiky tak ze smyslu „dočasnost“ zákazu stání svévolně odvodil i termín, a na tomto místě by stěžovatel rád podotknul, že i zcela nový, který zákon o pozemních komunikacích vůbec nezná, a to „dočasného odstranění“, kdy po odpadnutí důvodu „veřejného zájmu“ má být takto „dočasně odstraněné“ vozidlo vráceno zpět na místo, odkud bylo odstraněno. Tímto tak stěžovateli stanovil zcela „novou“ povinnost vrátit odstraněné vozidlo ze střeženého parkoviště zpět na místo, odkud bylo toto vozidlo z důvodu „veřejného zájmu“ odstraněno. Stěžovatel by v této souvislosti odkázal na znění ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého „vlastník místní komunikace nebo průjezdního úseku silnice je oprávněn odstranit silniční vozidlo na náklady jeho provozovatele“. Stěžovatel tak tvrdí, že vysloveným právním názorem a příkázáním povinnosti stěžovateli ohledně vracení odstraněných silničních vozidel zpět na původní místo po opadnutí „veřejného zájmu“, byla porušena jeho základní práva a zejména došlo v rámci interpretace a aplikace hmotného práva Nejvyšším soudem České republiky k ústavní nekonformnosti takovéto interpretace a aplikace hmotného práva. Nejvyšší soud České republiky totiž pojem uvedený v ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích „odstranit silniční vozidlo“ vykládá způsobem, že toto „odstranění“ musí trvat jen po dobu, kdy se vyskytuje „veřejný zájem“ na takovémto odstranění. Stěžovatel však s tímto závěrem nemůže v žádném případě souhlasit, neboť, dle jeho názoru, pokud by zákonodárce měl skutečně v úmyslu přikázat vlastníku místní komunikace, aby vrátil zpět již odstraněné silniční vozidlo po opadnutí důvodu „veřejného zájmu“, jistě by pojem „odstranění“ v tomto případě nepoužil nebo by případně explicitně tuto povinnost vlastníka místní komunikace do tohoto zákonného ustanovení uvedl. Stěžovatel tak v této souvislosti musí odkázat na ust. § 45 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním

provozu), a to i s vědomím, že toto ustanovení zákona o silničním provozu na stěžovatelem napadené rozhodnutí nedopadá. Podle ust. § 45 odst. 4 zákona o silničním provozu je-li překážkou provozu na pozemní komunikaci vozidlo, rozhoduje o jeho odstranění policista nebo strážník obecní police, přičemž vozidlo se odstraní na náklad jeho provozovatele. Zákonomárci i v tomto případě použil pojem „odstranění“, kdy Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 24. 9. 2008, sp. zn. 25 Cdo 813/2007, tak i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03 tento pojem vyložily tak, že se takovéto silniční vozidlo odstraní z pozemní komunikace a v zájmu zabránění vzniku škody toto silniční vozidlo umístí na parkovišti s nepřetržitou ostrahou. Pojem „odstranění“ silničního vozidla a následné umístění na parkovišti s nepřetržitou ostrahou je tedy v rámci odstranění vozidla dle ust. § 45 odst. 4 zákona o silničním provozu vykládán všemi soudy vč. Ústavního soudu jednotně a došlo tak k ústavně konformní interpretaci a aplikaci hmotného práva. Stěžovatel je tak toho názoru, že by se pojem „odstranění“ silničního vozidla měl interpretovat obdobně, jako tomu je v rámci ust. § 45 odst. 4 zákona o silničním provozu ve výše uvedených rozhodnutích, a to i v případě odstranění vozidla v rámci „veřejného zájmu“ dle ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích. Pokud by totiž zákonodárci chtěli vyjádřit jiný smysl „odstranění“ silničního vozidla uvedený v ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích a v ust. § 45 odst. 4 zákona o silničním provozu, tak by jistě použil jiný termín, kde dle názoru stěžovatele odstranění vozidla je v obou uvedených zákonných ustanoveních použito obdobně, kdy za odstranění vozidla se nepovažuje jeho pouhé odtažení, ale i umístění na parkovišti s nepřetržitou ostrahou. Pokud by zákonodárci nechtěli přikládat stejný význam pojmu „odstranění“ dle ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, jako je tomu dle ust. § 45 odst. 4 zákona o silničním provozu, jistě by použil jiný pojem, jako je např. „dočasné odtažení“ nebo by výslovně uvedl, že po opadnutí „veřejného zájmu“ je povinností vlastníka místní komunikace odstraněné vozidlo vrátit zpět na původní místo. Dle názoru stěžovatele v tomto srovnání dvou zákonných ustanovení nemůže ani obstát argument, že se jedná o zcela jiná právní posouzení, neboť v prvním případě jde o odstranění silničního vozidla z důvodu, že tvoří překážku na místní komunikaci a v druhém případě jde o odstranění vozidla z důvodu „veřejného zájmu“ uvedeného v ust. § 19 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích. Ve svém důsledku jsou tak tato dvě zákonná ustanovení obdobná a mělo by tak dle názoru stěžovatele dojít i k obdobné interpretaci pojmu „odstranění“. Stěžovatel je dále toho názoru, že odstranění silničního vozidla z důvodu dopravní nehody dle ust. § 45 odst. 4 zákona o silničním provozu je rovněž „veřejným zájmem“ a nemělo by tak docházet k účelovým výkladům tohoto pojmu a k různé aplikaci hmotného práva na jednotlivé, byť i rozdílné, případy s odkazem na „veřejný zájem“.

Jak bylo již shora uvedeno, stěžovatel (žalobce) podal dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky s nastolenou právní otázkou, zda stěžovateli (žalobci) vzniklo zadržovací právo k vozidlu žalované a následně, zda požadavek stěžovatele (žalobce) na zaplacení parkovného lze považovat za výkon práva v rozporu s dobrými mravy dle ust. § 3 odst. 1 občanského zákoníku. Nejvyšší soud České republiky v dotčeném rozsudku nastolenou právní otázku ohledně vzniku zadržovacího práva k vozidlu žalované projednal ve tříčlenném senátu a dospěl k výše uvedeným závěrům. Stěžovatel na tomto místě však musí zdůraznit dřívější rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 8. 2009, sp. zn. 33 Cdo 609/2007, kde opět Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve tříčlenném senátu o nastolené právní otázce „zda jí vzniklo zadržovací právo k vozidlu původní žalobkyně, záviselo na vyřešení prejudiciální otázky, zda ke dni uplatnění zadržovacího práva měla vůči původní žalobkyni splatnou pohledávku za odtah vozidla a jeho umístění na střeženém parkovišti podle § 19 odst. 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, kterou dovolací soud dosud neřešil. Proto pro její vyřešení přiznal dovolání přípustnost podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s.“

ř., neboť napadeně rozhodnutí činí zásadně právně významným.“ V tomto citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu (sp. zn. 33 Cdo 609/2007) šlo o identický skutkový stav, jako je ve stěžovatelském napadeném rozhodnutí, tedy, že vlastník pozemní komunikace odstranil a umístil na střeženém parkovišti silniční vozidlo v souladu s ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, neboť provozovatel tohoto silničního vozidla své vozidlo z ulice J. v P., kde byl dočasný zákaz stání, neodstranil. Nejvyšší soud České republiky tak ve svém rozhodnutí (sp. zn. 33 Cdo 609/2007) vycházel z identického skutkového i právního stavu jako ve stěžovatelském napadeném rozhodnutí. Nejvyšší soud České republiky však ve svém závěru konstatoval, že zadržovací právo k předmětnému silničnímu vozidlu nevzniklo, neboť vlastník pozemní komunikace neměl splatnou pohledávku za vlastníkem dotčeného silničního vozidla, neboť v tomto případě byl uplatněn liberační důvod předvídaný v ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, tj. že provozovatel silničního vozidla musí prokázat závažné důvody, pro které nemohl své silniční vozidlo z pozemní komunikace odstranit. Z tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky (sp. zn. 33 Cdo 609/2007) lze jednoduchým výkladem dojít k závěru, že v případě, kdyby provozovatel silničního vozidla neprokázal tento liberační důvod, nebo-li závažné důvody pro které nemohl své silniční vozidlo odstranit, tak by zadržovací právo k předmětnému silničnímu vozidlu vzniklo, neboť by žalobce evidoval splatnou pohledávku za provozovatelem silničního vozidla. Ve stěžovatelském napadeném rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky však žádný liberační důvod (závažné důvody) nebyl shledán, ale i v tomto případě bylo konstatováno, že zadržovací právo stěžovateli nevzniklo, ale již ne z důvodu prokázání citovaného liberačního důvodu, ale z důvodu, že stěžovatel již předmětné silniční vozidlo žalované neměl držet na střeženém parkovišti, neboť toto silniční vozidlo mělo být po opadnutí „veřejného zájmu“ vráceno zpět na původní místo, odkud bylo stěžovatelem (žalobcem) odstraněno.

Na základě shora uvedeného se stěžovatel domnívá, že tříčlenný senát Nejvyššího soudu České republiky ve stěžovatelském napadeném rozhodnutí dospěl k jinému právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky v rozhodnutí ze dne 26. 8. 2009, sp. zn. 33 Cdo 609/2007. Senát Nejvyššího soudu České republiky měl tak v předcházejícím řízení zcela jistě postupovat dle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů a měl tak postoupit věc k rozhodnutí velkému senátu Nejvyššího soudu České republiky. Vzhledem k tomu, že se tak v tomto případě nestalo a ve věci sám rozhodl, došlo tím k porušení stěžovatelova základního práva na spravedlivý proces, jež je zaručeno ustanovením čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této věci stěžovatel odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2009 IV. ÚS 738/09 dle kterého: „Z průběhu řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozsudku, se podává, že před přijetím napadeného rozhodnutí mělo být v procesu před Nejvyšším soudem vedeným aplikováno ustanovení § 20 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, tedy že ve věci měl rozhodující senát 28 Cdo mající jiný právní názor než v předcházejících věcech řízení přerušit a věc předložit velkému senátu kolegia. Pakliže tak neučinil a ve věci sám rozhodl, uplatnil státní moc v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny a zatížil řízení vadou nesprávně obsazeného soudu, jež v rovině ústavněprávní představuje porušení ústavního práva na zákonného soudce.“

Pokud by však stěžovatel připustil výše uvedený právní názor Nejvyššího soudu České republiky jako ústavně konformní a v souladu s hmotným právem, tak by stěžovatel v rámci své činnosti nemohl vůbec povinnost, deklarovanou rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky (kdy tato povinnost již překročila své mantinely v rámci projednávaného

případu, ale vztahuje se na všechny případy odstraňování silničních vozidel dle ust. § 19 odst. 5 a 6 zákona o pozemních komunikacích), realizovat, neboť není zcela jistě prakticky uskutečnitelné vracet odstraněná vozidla zpět na původní místo. Nejvyšší soud České republiky tak vyložil ust. § 19 odst. 5 a 6 zákona o pozemních komunikacích ohledně vracení odstraněných silničních vozidel zpět na své původní místo tak, že stěžovatel má „novou“ povinnost, kterou nemůže žádným způsobem plně realizovat a stanovil tak pro stěžovatele neuskutečnitelnou a nemožnou povinnost. Důvody této nemožnosti jsou následující:

- Nelze zajistit vrácení odstraněného silničního vozidla zpět na místo, odkud bylo odstraněno, neboť po skončení komplexní údržby komunikací nelze pro stěžovatele dostupnými prostředky zabránit tomu, aby na stejném místě již nebylo zaparkované jiné silniční vozidlo. Stěžovatel pak neví, jak naložit s odstraněnými silničními vozidly, které není možné vrátit na své původní místo. Nejvyšší soud České republiky se otázkou problematiky, kam umístit silniční vozidlo v případě, že na místě odkud bylo odstraněno, stojí již jiné silniční vozidlo, vypořádal pouze tak, že pokud by stěžovatel (žalobce) učinil tento úkon současně (tj. vrátil odstraněné vozidlo zpět na původní místo, odkud bylo odstraněno) s odstraněním dopravního značení zakazující stání silničních vozidel, nehrozilo by ani to, že na původním místě bude stát jiné silniční vozidlo. Tento názor však v žádném případě neodráží soudobou realitu a praktické zkušenosti stěžovatele, neboť kdyby všichni provozovatelé silničních vozidel respektovali dopravní značení, nebylo by potřeba nejen, aby byla vozidla odstraňována z důvodu ust. § 19 odst. 5 a 6 zákona o pozemních komunikacích, ale nedocházelo by k odstraňování silničních vozidel ani na příkaz policisty nebo strážníka obecní policie dle ust. § 27 a § 45 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vykonává své povinnosti s odstraňováním silničních vozidel mnoho let, domnívá se, že ve svém konečném důsledku povede napadené rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky minimálně ještě k nižšímu respektování dopravního značení a tudíž i přikázaného modu chování provozovatelů silničních vozidel, neboť pro mnoho provozovatelů silničních vozidel je větší újmou nutnost vyzvednout si odstraněné vozidlo na střeženém parkovišti stěžovatele, než pouhé zaplacení částky za odstranění silničního vozidla.
- Stěžovatel odstraňuje silniční vozidla z místních komunikací ve „veřejném zájmu“ dle ust. § 19 odst. 5 a 6 zákona o pozemních komunikacích i z jiných důvodů než pouze z důvodů komplexní údržby komunikací. Stěžovatel v praxi tak odstraňuje silniční vozidla dle ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích z důvodu stavebních úprav komunikací, kterou dochází např. ke zúžení stávající místní komunikace, z důvodu změny možnosti parkování na tzv. „modré zóny“, kde mohou parkovat pouze silniční vozidla opatřená výslovným povolením, z důvodu změny dopravního značení na místní komunikaci nebo i z důvodu stavby zastávky městské hromadné dopravy, v důsledku čehož rovněž zaniknou parkovací místa. Z těchto důvodů „veřejného zájmu“ tak stěžovatel odstraní silniční vozidla, avšak v důsledku uvedených změn na místní komunikaci nebude možné vrátit takto odstraněná silniční vozidla na původní místa buďto vůbec nebo, kdyby se podařilo vrátit odstraněná vozidla na svá původní místa, v případě změny dopravního značení (např. zákaz stání, „modré zóny“) by byli provozovatelé silničních vozidel vystaveni přestupku za nedovolené stání a následně by stěžovatel musel takovéto silniční vozidlo odstranit již dle ust. § 27 zákona o silničním provozu.

- Na střeženém parkovišti je silniční vozidlo chráněno před poškozením nebo odcizením. V případě jeho vrácení zpět na místo, odkud bylo odstraněno, nemůže být tato ochrana nadále zajištěna s tím, že poslední, kdo by oficiálně manipuloval s tímto silničním vozidlem, byl právě stěžovatel, který by nesl potencionální odpovědnost za případně takto způsobené škody. Stěžovatel je však toho názoru, že v případě, kdy oprávněně zasáhne do vlastnického práva a silniční vozidlo odstraní z místní komunikace, musí si počínat tak, aby nevznikla na takto odstraněném silničním vozidle žádná škoda. Pokud by stěžovatel nemohl umístit odstraněné vozidlo na střeženém parkovišti, jako tomu dělal doposud, nemohl by dostupnými prostředky provozovatelům silničních vozidel garantovat, že jim na silničním vozidle nevznikne škoda.
- Provozovatel silničního vozidla se o odstranění vozidla nemusí ani dozvědět. Byl by tak vytvořen prostor k enormnímu nárůstu stížností a žalob a nepřímo by tak došlo k neúměrnému zahlcování soudů.
- Nucené odstranění silničních vozidel by v důsledku uplatnění tohoto modelu vedlo k neúměrným nákladům na tuto činnost, což by se promítlo do výše ceny za odstranění silničních vozidel. Tato cena by se minimálně zdvojnásobila (např. o tzv. „zpětný odtah“).
- Ve veřejném zájmu nejsou prováděny pouze odtahy silničních vozidel za účelem zajištění komplexní údržby komunikací. Jsou to i odtahy prováděné z důvodu realizace odstraňování havárií vodovodů, rozvodů plynu, kanalizačních sítí apod. Odtahy jsou rovněž realizovány v souvislosti s bezpečnostními opatřeními při státních návštěvách a ochraně ústavních činitelů.

Ze shora uvedených důvodů tak proti rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9.12.2010, č. j. 21 Cdo 4546/2009-152, podává stěžovatel v zákonné lhůtě tuto

ústavní stížnost,

kteřou stěžovatel tvrdí, že shora uvedený soud jako orgán veřejné moci porušil základní práva stěžovatele plynoucí z ustanovení čl. 2 odst. 2, čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 3 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

- (a) Stěžovatel tvrdí, že byl rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky zkrácen na svých ústavně zaručených právech. Jak vyplývá z ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

Ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vymezuje státní moc ve vztahu k právu a vyjadřuje tak princip právního státu (podrobení státní moci zákonu). Státní moc lze v zásadě uplatňovat jen v případě, kdy tak stanoví zákon a každý státní orgán má zákonem vymezenou pravomoc a nesmí z ní vybočit. Dle právního názoru Nejvyššího soudu České republiky v posuzovaném případě by tak došlo k rozšíření povinností stěžovatele nad rámec zákona, když přímo explicitně ve svém rozhodnutí stěžovateli přikazuje, aby odstraněné silniční vozidlo v souladu s ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích v rámci realizace „veřejného zájmu“ a po opadnutí důvodu

veřejného zájmu, vrátil takto odstraněné silniční vozidlo zpět na místo, odkud bylo stěžovatelem v rámci „veřejného zájmu“ odstraněno. Nejvyšší soud České republiky tak dle názoru stěžovatele překročil své oprávnění a explicitně rozšiřuje zákonné povinnosti stěžovatele nad rámec zákona o pozemních komunikacích.

- (b) Stěžovatel dále tvrdí, že Nejvyšší soud České republiky porušil další ústavně zaručená práva stěžovatele, a to právo dle ust. čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, kdy každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá ve spojení s ust. čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, kdy povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

Citované články Listiny základních práv a svobod stojí na základním principu „co není výslovně zákonem zakázáno, je povoleno“. Dle nálezu Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 229/98 se tento princip vztahuje toliko na osoby soukromé práva (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), pro osoby veřejnoprávní, uplatňující státní moc, naopak platí princip, že mohou činit pouze to, co zákon stanoví (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Ze spojení citovaných článků Listiny základních práv a svobod je zřejmé, že Nejvyšší soud České republiky překročil svá oprávnění, když neoprávněně rozšířil znění ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích o další povinnosti, které explicitně přikazuje stěžovateli, aby po opadnutí „veřejného zájmu“ spočívajícím v dočasném zákazu stání vrátil zpět odstraněné silniční vozidlo provozovatele, který porušil svou povinnost sám odstranit silniční vozidlo z příslušné pozemní komunikace z důvodu „veřejného zájmu“, k čemuž ho vyzývalo příslušné dopravní značení přikazující zákaz stání. O praktické realizovatelnosti a uskutečnitelnosti vracení odstraněných silničních vozidel zpět na své původní místo, lze mít ze shora uvedených skutečností důvodné pochybnosti. Nejvyšší soud tak neúměrně a bez praktického podkladu stanovil povinnost stěžovatele v rámci jeho úkolů při plnění „veřejného zájmu“ stanoveném mu zákonem o pozemních komunikacích.

- (c) Dále stěžovatel tvrdí, že rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky došlo k porušení ust. čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod podle kterého vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy.

Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí na jedné straně tvrdí, že náklady za odtahované vozidlo v souladu s ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích jsou svévolným jednáním stěžovatele (žalobce), kdy stěžovatel (žalobce) zasahuje do vlastnických práv žalované a na druhé straně Nejvyšší soud České republiky stěžovateli přikazuje, aby s takovýmto vlastnickým právem žalované nakládal ve větší míře než je nezbytně nutné k dosažení účelu „veřejného zájmu“. Nejvyšší soud tak přímo ve svém rozhodnutí konstatuje, že realizace oprávnění podle ust. § 19 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích je zásahem veřejného práva do soukromého vlastnictví, jenž může být jen výjimečný a na základě zákona (srov. čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky). Nejvyšší soud tak na jedné straně hovoří o oprávněnosti odstranění vozidla v důsledku „veřejného zájmu“, což je v souladu s ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích a v tomto případě je zásah do vlastnického práva provozovatele odstraněného vozidla v souladu s Listinou základních práv a svobod a na druhé straně přímo konstatuje a přikazuje, že zásah do vlastnického práva z titulu svévolného převážení a nakládání se soukromým vlastnictvím je rovněž v souladu

s Listinou základních práv a svobod. Toto, jak bylo shora uvedeno, je v přímém rozporu jak se zněním ust. § 19 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, tak dle tvrzení stěžovatele i se zněním čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a právní posouzení Nejvyššího soudu České republiky je tak ve zjevném rozporu a nepochybně, co se týče výkladu ust. čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod ohledně zásahu do soukromého vlastnictví.

- (d) Závěrem stěžovatel tvrdí, že byl rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky zkrácen na svých ústavně zaručených právech, a to porušením ust. čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak vyplývá z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, každý má právo domáhat se stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a jak vyplývá z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem.

Stěžovatel dále v této souvislosti tvrdí, že Nejvyšší soud České republiky v rámci svého rozhodnutí v předmětné věci uplatnil státní moc v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdy zatížil řízení vadou nesprávně obsazeného soudu, neboť nepostoupil věc k rozhodnutí velkému senátu Nejvyššího soudu České republiky dle ust. § 20 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, když ve stěžovatelem napadeném rozhodnutí dospěl k jinému právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 8. 2009, sp. zn. 33 Cdo 609/2007.

III.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud svým

nálezem

rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2010 č. j. 21 Cdo 4546/2009-152, zrušil.

Správa služeb hlavního města Prahy, příspěvková organizace